

Tuulet ja tuiverrukset, hiljaisuus ja avaruus

Jokakeväsillä ja –syksyisillä Lapin retkillä aina mukana kulkeva puoliso Jarkko on tässä sauvoihin nojailu –vaiheessa saanut yhteisten nuotiotulien jälkeen jo luvan lähteä kiitämään omaa lenkkiään kuin ”Viitamaan susi”. Kirsti on lähtenyt hankikannon houkuttelemana omille teilleen ja pysähtynyt vetämään sisälleen hiljaisuutta.

Ja välillä juuri päinvastoin: kuuntelemaan ja kokemaan sitä tuulten tuiverrusta, joka ihmisen kohtaa, kun hän on syystuulisena päivänä noussut korkean tunturin laelle. Siellä tuuli vie ihmisen melkein mennessään ja tuntuu kuorivan ihonkin kasvoilta. – Puhdasta ilmaa sisään vetäessä ja silmäkantamattomiin ulottuvia järviä ja metsiä katsellessa syväälle sisälle asti menee ajatus siitä, miten pieni ihminen tässä maailmassa on, Kirsti kuvailee.

Kirsti ja Jarkko Jänneksen säännölliset matkat Lapin maisemiin alkoivat vuonna 1994, mutta jo sitä ennen oli kevät-

hangilla ja ruskaretkillä käyty satunnaisemmin. – Tätä nykyä olisi katastrofi, jos en pääsisikään pohjoiseen, Kirsti sanoo.

Näin siitä huolimatta, että ihka ensimmäinen Lapin vaelluskokemus, vuonna 1972 Saana-tunturin laella vietetty telttayö, sai himopartiolaiseksi kouliutuneen Kirstin toteamaan, että ”tämä ei ole minua varten”. Sittemmin pariskunta on kuitenkin kartta, kompassi, kamera ja eväät reppusaan kolunnut omia, merkkamattomia polkujaan niin Pyhä-Luoston kuin Kuusamon ja viimeksi tänä syksynä Sevetijärven maisemissa. Kevättalvien hiihtomatkoilla mukana ovat usein lapset ja tätä nykyä myös lapsenlapset.

Kirsti Jännes tiesi jo keskikouluikäisenä, että hänestä tulee fysioterapeutti eli silloisen ammattinimikkeen mukaisesti lääkintävoimistelija. – En halunnut Jyväskylään liikunnalle, koska veljeni meni sinne, vaan pyrin sitkeästi lääkintävoimistelijaksi. Se ei ollut ihan läpihuutojuttu, sillä en ollut ehtinyt koulussa lukea, kun harrastuksia oli miljoona! Mutta kolmannella kerralla lottovoitto osui kohdalle enkä ole katunut ammatinvalintaani kertaakaan. Yhtenäkin päivänä en ole lähtenyt töihin pakkomiehellä – silloinkaan kun nuorempana tein 60 hoidon työviikkoja.

Mutta lomatkin ovat tärkeitä. – Vaikka yrittämisen ensihuumassa tuntui, ettei sellaisia tarvita ja että jaksaa mitä vain. Ihminen tarvitsee kuitenkin aikaa myös itselleen, ja jos yritystoiminta ei sitä kestä, on parempi pistää lappu luukulle. Paljon on tietysti kiinni myös hyvästä henkilökunnasta, Kirsti korostaa.

Lapin hiljaisuudesta ja tuulten tuiverruksesta haetut kokemukset ovat paitsi nollanneet mielen ja antaneet aina uusia voimia, myös auttaneet pitämään arvot kohdallaan.

Ne jotka tuntevat tarmokkaan ja ulospäin suuntautuneen, ihmisten kanssa niin työssään kuin vapaa-ajallaan viihtyvän fysioterapiayrittäjä Kirsti Jänneksen, eivät ehkä heti uskoisi, että yksi hänen suurista intohimoistaan on nojata kevättalvella Lapissa aivan hiljaa vaikka tunti putkeen suksisauvoihin keskellä ei mitään, ympärillään ei ketään.

Miete tunturin laelta: Kyllä ihminen on pieni tässä maailmassa.

